

Jedno potřebné.

(k zamyšlení)

Karel Čapek, blízký přítel T. G. Masaryka, jednou napsal: „*Představte si to ticho, kdyby lidé říkali jenom to, co vskutku vědí...!*“ Nu a tato slova dost přesně představují přítomný stav každého z nás, lidí, v době velkého a svobodomyšlného pokroku, plného ideálů demokracie, nezřídka zavrhuující minulost a oslavující méněcenné „výdobytky“ a také i osobnosti, jež byly mnohdy jen jedni z nás. S pohledy do světlé budoucnosti, zejména „pro naše děti“.

Kolik halasu zvučícího kolem, dotýkaje se nejen uší, ale i niterného vzdoru, pochlebování či rozladění. Ano, plný „éter“ je oslavou svobody a ideálního nástroje lidství, demokracie. Demokracie, v níž jedni chtějí určovat druhým, co je správné a co ne. Představitelé těchto rozvinutých demokracií a svobodomyšlnosti se však nejsou schopni domluvit na tom, co je skutečně potřebné a co druhořadé či nepodstatné. Téměř vše se odvíjí i od toho, zda jsou na to peníze, či ne. Ale již se nikdo nedozví, odkud tyto peníze jsou a komu je „vyspělé“ demokracie vlastně dluží. A vznikají-li ojediněle i cenná hnutí, dříve nebo později vsáknou do propadlišť dějin. Ovšem za nezměrného řinčení „zbraní“ sdělovacích prostředků, špičkových technologií a žel, metod ohlupování. Veškeré veřejné diskuze a pořady, hledající odpovědi na závažné otázky života lidského končí v rozpacích, neboť názory účastníků jsou jen směsicí jejich osobních zkušeností, představ a názorů.

Naši lidé dnes mohou cestovat téměř po celém světě, mohou vyslovovat své názory, mohou se sdružovat, vzdělávat se na „prestížních“ universitách, nemusí strádat a prosit o živobytí. Ale, zeptáte-li se těch, jež chtějí být vzory svobodného lidstva, co je smyslem lidského života, odpovědi se Vám nedostane, nebo uslyšíte právě to, co mínil svými slovy K. Čapek.

Když člověk pečlivěji nahlédne do dějin staletí, všechny ty proměny, revoluce, osvobozené hnutí a války s jejich důsledky byly a jsou jen *proměnami bytí*, nikoli začátky nových a lepších dob. Jsou důsledky nevědomosti člověka o smyslu života jako celku a smyslu lidského života v něm. Přes tak zvaný pokrok vědy, techniky, ekonomiky, práva a společenských věd. Nevědomosti, která se v pohybu nezměrného vesmíru podobá rozbouranému příboji emocí, výronů myšlenek a strádání celého lidstva. Nevědomosti, které projevem je i plytká mnohmluvnost ve všech oborech. Neboť pravé vědění se projevuje především mlčením a ráznými a vyváženými rozhodnutími. Rozhodnutími, jejichž silou je vyzařování неотřesitelné sebedůvěry a způsobilosti člověka ve všech proměnách bytí. *Způsobilosti*, jež vidí skutečnosti života i jejich důsledky a zároveň příčiny a řešení všech věcí.

K tomu je jedno potřebné! Znat smysl a cíle lidského života, cíle natolik vysoké a smysluplné, že každému jedinci stojí za to usilovat k nim ze všech svých sil. Je už pak jen na každém, jaké metody si zvolí k pozemské realizaci.

Avšak tyto metody musí respektovat jak vývojové potřeby bližních, tak také jejich omyly a chyby. Jedinec totiž, podle řádu bytí, může měnit jen sám sebe a vztahy ke spolulidem. Nikdy ne lidi samotné. Proto je dnešní úsilí tzv. civilizovaných společenství světa naprosto neúčinné, „vyráběje“ stádně nespokojené lidi a rozmanité diktátory, jež jsou všichni formováni tlakem svých chyb a představ. Vedoucí představitelé národů chtějí vést, aniž by věděli kam, neboť jejich nitra nestojí v záři vědění. Hrabou se v problémech, jejichž příčinou či produktem jsou především oni sami.

V těchto rozjitřených proměnách dnes stojí každý člověk na této zemi s menším či větším podílem na velkohubých činech a řečech, jež jsou také příčinami strádání lidí této země.

Jen si představme, že by moudré síly této země jen na chvilku odstoupily od našeho každodenního živobytí... Neskončíme jen „na dlažbě“, ale uhyneme hladou, chladem, žízňí a dušností. Žádné oko nás neoblaží hřejivým vědoucím porozuměním!

Výše uvedené ale není nic jiného než obraz skutečného stavu nitra každého dnešního člověka. Jen si to v „klapotu“ kol životního běhu našinec neuvědomuje. To je ten labyrint světa. Než, kam se má náš člověk navrátit, kde je onen Komenského ráj srdce?

Tento návrat začíná prvním rozhodnutím, jež spočívá v odvrácení se od tohoto světa, světa lidí. Uvolněná touha pak hledá a pozvolna nachází. A protože síla hledání zatím nemá dostatečnou moc, aby prozářila člověka a jeho nejbližší okolí, musí projít lidské vědomí nouzí. Neboť už dávno platí zákon: „*Když je nouze nejvyšší, je pomoc Páně nejbližší!*“

Každé období života člověka má své „hodiny“. „Tikání“ těchto hodin je zároveň požadavkem na člověka naladit se na přijímání z darů života. Mimochodem, velkou inspirací pro porozumění uvedeného jsou práce pana H. Wenga, člověka, jenž byl povolán Prozřetelností.

Ale, popořádku.

Zhruba mezi 40 a 50 rokem života člověka nastupuje zesílená touha po opravdovém poznání smyslu věcí. Tato touha je „probleskováním“ síly niterné podstaty každého člověka.

Uvedená síla se přirozeně hlásí k životu již v čase puberty mladého člověka, ale v dospívání je záhy zahlcena a zatlumena pozemskými přáními a požadavky, jimiž je každý nepozorovaně připoután k lidské pozemskosti. Vstupem do zaměstnání a naladěním se na odbornost, pravidla společnosti, zvyky a tradice. Pak partnerství, rodina s péčí o ni a mnohé další, které jen zesilují tlak na uskutečnění tužeb a jejich pozemskou realizaci. Ale ... neomylně vedoucí také k „*nalézání mostu k Pravdě*“.

Zde však již nestačí jen revoluční hledání mládí, ale u vážně hledajícího nalézání:

- ❖ Postupně nalézá přítomnost síly, která je za hranicemi jeho smyslového vnímání. On ji počne přímo vnímat, i když pro něj zatím nemá tvar. Začíná s touto silou „počítat“ (počátek v čísle 1). Tedy počítá při realizaci pozemských kroků nejen se svou dovedností a schopností, a také již s onou dosud jemu neznámou silou. Byť jen v předpokladech.
- ❖ To je čas počátku skutečného obrodného tvoření (v čísle 2). A protože se tím probouzí, nezřídka nelehké, ujasnění mnohého v životě, je pojednou poněkud světleji.
- ❖ Světlo „lidského srdce“ (3) vstupuje prokazatelně do povědomí denního života. Tento vstup je realizován zjemněním smyslů ve vztahu k vlastnímu tělesnu a jeho fyziologii, k spolubližním a nezbytně k okolní přírodě, v její formě i silách, které v ní působí.
- ❖ Zde člověk pozvedává svou hlavu s vědomím, že jeho tělesno a tvůrčí vůle přírody a kosmu (4) spolu bytostně souvisí. Avšak toto živé poznání již samo sebou, v síle uspořádání, otevírá bránu nitra k lásce všehomíra.
- ❖ Lásce všehomíra (5), jež je nejmocnější silou celého bytí. A přitažlivá síla lásky z Výšin pozvedá nitro člověka ve směru působící síly lásky. Láska niterna prostupuje lidským bytím a povznáší jeho tvůrčí schopnosti k vyšším ideálům. Vznešeností.
- ❖ Tím získává člověk dar skutečné pozemské, ale i nadzemské moci (6).
- ❖ Tato nadzemská moc se rozvinutím promítá ve tvůrčí vůli (7) prožhaveného nitra do záchvěvů Vůle Páně, do řádu Stvoření.

- ❖ Lidský duch (8) v člověku má tak již podíl na působení Pravdy v proměnách bytí. A to v dané úrovni, dané mu sféře Stvoření.
- ❖ Dokonáno jest a víra se stala přesvědčením. Člověk mocí svého ducha dokonal (9) vývoj v dané úrovni bytí a může nastoupit vyšší kroužení svého úsilí ve světlejší úrovni požehnaného vývoje. Byv povznesen a zušlechtěn nabytou silou lásky ke Světlu.

Vrátil vše darované do „haléře“, odčinil chyby vývoje a prozářil svým „výživným“ úsilím a prozářenými obaly svou přechodnou pozemskou domovinu.

Každý má určen pro svůj vývoj i živé vedení. To je zákon. Dítě je vedeno svými rodiči, žáci a studenti jsou vedeni učiteli a mistry oborů pak při vstupu do podnikání či zaměstnání. A každý člověk má i přiměřené vedení z onoho světa k hledání skutečných a nezbytných hodnot svého života. Dříve nebo později má vsutku hledající možnost „*nalézt most k Pravdě*“.

Avšak na tento most musí každý vstoupit sám a kráčet po něm. Na tomto „*mostě*“ jsou opět připraveny pomoci, jež musí být plně využity. Přílišné váhání, či ohlížení se zpět, způsobuje zadržání a mštnání přítomných sil očisty či vývoje. Je velké, již tisícileté nebezpečí, když člověk nastoupivší cestu k Pravdě chce pomoci přátelům a blízkým, jsa nadšen prosvětlenými obzory a poznávající moc procitání. Je v tom sice dobrý úmysl, ale zároveň odmítnutí a nevyužití připravených vývojových pomoci poskytnutých Prozřetelností. Prostě onen „pomáhající“ člověk to „ví lépe“! Nu a to je nedůvěra, jež odmítá poslušnost kroků 1,2,3,4,5,6,7,8,9.... Žel se všemi průvodními důsledky.

Takto poskytovaná pomoc probuzeného vůči druhým totiž není nezištná. Žije v omezeném zdání, že z vyšších darů může rozdávat dle vlastního uvážení. Nechce vědět, že dary a pomoci Shůry nemohou být strhávány z jejich životodárné úrovně, ale každý skutečně hledající si pro ně musí dokráčet svým vlastním úsilím. To nemůže, v tomto smyslu, žádný člověk za druhého udělat.

Pokud však hledající cílevědomě kráčí cestami připravené pomoci, roste i krása a síla jeho osobního vyzařování. To je patrné z jeho chování se, z jeho vědoucích očí, ze způsobu mluvy a tvůrčí *způsobivosti*. V tom je samočinně, bez vědomé vůle, mocná pomoc a inspirace pro bližního. A zároveň i část připravené pomoci pro ty, jež hledají „*most Pravdy*“. Také pro ty, kteří na něj v touze již vkročili.

Neboť lidská vůle je v soudu světů podvázána a vyvedení lidských duchů z nížin světa je v moci Světla, nikoli v stávajících možnostech podvázané lidské vůle. Proto přátelé, jež máte po ruce Poselství Slova, plně užívejme Jeho moci, nestrhávejme Je však do sfér pomoci bližním dle svých představ. Světlo pomoci si samo najde cestu k hledajícím. Skrze nás, ale i... bez nás. A ve styku a komunikaci se stejnorodými a niterně podobnými, hledejme vždy *shodu* dle Poselství Slova, nikoli shodu dle našich životních zkušeností, postojů a ambic. I nalezení shody je nezměrnou pomocí a zaslouženým darem Shůry.

*Pane,
kěz jen Tvé Slovo mne vede a provází,
kěz jen Tvá Vůle prozařuje mé činy,
a kěz mé činy jsou jen úsměvy na Tvé tváři,
ó Pane,*

Tedy sbohem a nashledanou.

V Komni 29. 11. 2019

Poutník od říčky Komenky
Lubomír Drgáč